

ÚLTIMA PEDRADA

SI HI HA CORRUPCIÓ AIXÒ ÉS BRUSSEL·LES

Més casos de corrupció entre els eurodiputats

La innocència catalana tenia una frase celebèrrima que utilitzàvem cada vegada que rebíem una patacada des de Madrid, és a dir, molt sovint. La frase era: “ja veuràs quan entrem a Europa”. Europa era aleshores sinònim de llibertat, justícia, qualitat.

Ara ja som a Europa i de tot allò, res. Europa i en especial el seu centre polític, resulta una fotocòpia del pastitxo patri. Potser més educats, potser menys mentiders però igual de corruptes. S’ha acabat el somni. Els quatre o cinc demòcrates espanyols de tota la vida han quedat sense justícia ni

llibertat ni mandingues i el més important, s’han quedat sense esperança. Mentre lamenten el pati de casa ja no els queda la confiança d’un món millor.

La darrera mostra la tenim amb l’empresa xinesa de telecomunicacions Huawei. La intervenció americana feia difícil la seva expansió especialment per Europa i llestos i petits com són els xinesos, es van infiltrar al Parlament europeu. La resta ja se sap. Diner negre, remuneracions injustificades, regals de tota mena a l’espera de que els diputats s’anessin decantant

per la marca. Naturalment, alguns ja ho han fet i ara és la policia belga la que ha de pagar els plats trencats.

Tornant a la innocència –que no és tan dolenta com alguns diuen– podria pensar-se en alternatives per aconseguir un mercat sense anar a caure en ple lumpen. Tractes, mesures bilaterals, triangulars o quadrades, compensacions, millora del material fabricat... Doncs no, directes a l’abocador.

És digne d’estudi la debilitat dels polítics pel tema de l’entrecoix i la butxaca. No s’hi poden resistir. Hi ha una mena de pulsio sexual entre diputats i diputades d’origen desconegut però terriblement potent. Una mena de necessitat malaltissa potser en busca d’una satisfacció que no poden trobar en els escons. I quan torna la calma momentània, arriba el rau-rau de la pela. Tenen diners, tenen favors, futurs assegurats. No importa, en necessiten més. Sempre més i més.

Que no és prou satisfactori saber que treballes pel teu país? Què no omple l’esperit? Què no et fa sentir com Déu? Es veu que no.

